

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 14.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874789376/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Fortællinger

og den nye Skovrider udfoldede en anselig Mængde Sedler af sin Tegnebog . . . det er en brillant Handel for Dem.

Cecilie blev rød; hun havde ikke vekslet et Ord med Povlsen om denne Sag. Skovrideren vedblev at holde Lovtaler over Povlsen; hun havde han været noget stram med Hensyn til Prisen for Skovridergaardens Besætning, Avlsredskaber, Kontoriinventarium osv., men han stod jo paa Frøens Bedste . . . og nu kom en ny Bunke Sedler op af Tegnebogen.

Fra den Dag af viste Povlsen sig ikke. Hvorledes skulde hun faa takket ham? Og selv om hun fik ham i Tale, følte hun, at Takken vilde blive siddende hende i Halsen. Da hun faa Dage, før hun skulde flytte til S., hvor hun havde lejet sig en Lejlighed, gjorde Afskedsvisit hos Baronens, haabede hun og frygtede tillige, at træffe Povlsen paa Herregaardens Territorium, men det skete ikke. Hun talte med Skovrideren om Vogne til sit Bohaves Befordring. Forvalteren har sørget for det hele, sagde han, og det bekræftedes af Hans Peter med det Tillæg: Det er en Mand, der er akkurat i alle Dele, om ogsaa han kan være noget Lus, naar det ikke gaar akavet nok. Og paa den bestemte Dag mødte ganske rigtig tre store Arbejdsvogne, og lidt efter kom Povlsen ridende ind i Gaarden. Denne Gang gik han rask ind i Stuen, gav med en fri og naturlig Venlighed Cecilie Haanden og sagde: Ja nu maa vi rydde ud, lille Frue.

Hun holdt hans Haand fast, og med en bævende Stemme sagde hun: Tak — hvordan skal jeg . . . ?

— De skal bare pakke de fine Sager ind, det grove skal vi Mandfolk besørge. Undskyld Frue . . . og dermed trak han sin Frakke af og slæbte om Kap med Karlene med Indpakning og Edbæring paa Vognene. Da alt var færdigt, og han stod sveddryppende og forpustet, sagde han:

— Jeg rider med til Byen og ser til ved Opstillingen.

— Povlsen, kære Ven, hvordan skal jeg takke Dem?

Han saa hende mildt og trofast ind i Øjet, og medens han med sin venstre Haand klappede hendes hvide bløde Haand, som han holdt i sin haarde og brune højre, sagde han næsten ydmyg bedende:

— Ved at give mig Lov til at følge Dem paa Vej, naar De i Morgen selv kører til Byen. Dermed rev han sin Haand løs med et lille Ryk, gik ud, og snart hørte man de lunge Vognes Rullen og hans Hests Hovslag ud igennem Gaarden.